

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4XEObd/13/2021
Identifikačné číslo spisu: 8305204908
Dátum vydania rozhodnutia: 27.08.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Prieceľová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:8305204908.3

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávnenej POHOTOVOST', s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, proti povinnému Q. F., nar. XX. XX. XXXX., bytom S., o vymoženie úrokov z omeškania, trov predchádzajúceho konania, trov právneho zastúpenia a trov exekúcie, vedenej na Okresnom súde Humenné pod sp. zn. 14Er/167/2005, o dovolaniach oprávnenej a súdneho exekútora JUDr. Ing. Karola Mihalá, so sídlom Moyzesova 34, Košice proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove č. k. 15CoE/46/2013-49 zo dňa 06. 11. 2013 v jeho potvrdzujúcom výroku a o návrhu oprávnenej na prerušenie dovolacieho konania, takto

rozhodol:

- I. Návrh oprávnenej na prerušenie dovolacieho konania z a m i e t a .
- II. Dovolanía oprávnenej a súdneho exekútora o d m i e t a .
- III. Povinnému náhradu trov dovolacieho konania n e p r i z n á v a .
- IV. Oprávnený m á n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania voči súdnemu exekútorovi.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací uznesením č. k. 15CoE/46/2013-49 zo dňa 06. 11. 2013 ako vecne správne podľa § 219 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) potvrdil uznesenie Okresného súdu Humenné ako prvoinštančného súdu č. k. 14Er/167/2005-19 zo dňa 22. 02. 2013 vo výrokoch o zamietnutí návrhu oprávnenej na zmenu súdneho exekútora, o vyhlásení exekúcie za neprípustnú a o jej zastavení, ako aj vo výroku, ktorým okresný súd zaviazal oprávneného na úhradu trov exekúcie vo výške 108,16 eur súdnemu exekútorovi JUDr. Ing. Karolovi Mihalovi, v lehote troch dní odo dňa právoplatnosti uznesenia. Vo vzťahu k náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd tak, že túto účastníkom nepriznal. Uznesenie odvolacieho súdu nadobudlo právoplatnosť dňa 15. 05. 2014.

2. Proti uzneseniu odvolacieho súdu v časti, v ktorej potvrdil prvoinštančné uznesenie o vyhlásení exekúcie za neprípustnú a o jej zastavení, podala oprávnená v zákonom stanovenej lehote dovolanie (č. l. 61 - 69) argumentujúc tým, že:

a/ súdy rozhodli nad rámec zverenej právomoci (§ 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s § 237 písm. a/ O. s. p.),
b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania (§ 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s § 237 písm. b/ O. s. p.),
c/ v tej istej veci sa už právoplatne rozhodlo (§ 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s § 237 písm. d/ O. s. p.),
d/ vo veci konajúce súdy svojím postupom odňali oprávnenej možnosť konať pred súdom (§ 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s § 237 písm. f/ O. s. p.),
e/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.),
f/ rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.).

3. Na základe tvrdení uvedených v dovolaní oprávnená dovolaciemu súdu navrhla, aby dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu, ako aj uznesenie súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil prvoinštančnému súdu na ďalšie konanie. Súčasne navrhla dovolacie konanie podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. v spojení s § 243c O. s. p. prerušiť a Súdnemu dvoru Európskej únie na základe čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie predložiť prejudiciálne otázky, ktoré bližšie špecifikovala v podanom dovolaní. Navrhla tiež, aby dovolací súd postupoval podľa § 243 O. s. p. a rozhodol o odložení vykonateľnosti uznesenia odvolacieho súdu. Dovolateľka si zároveň uplatnila náhradu trov dovolacieho konania.

4. Povinný, ani súdny exekútor sa k dovolaniu oprávnenej nevyjadrili.

5. Proti uzneseniu odvolacieho súdu podal dovolanie aj súdny exekútor, v ktorom namietol potvrdenie prvoinštančného uznesenia odvolacím súdom v časti trov exekúcie. Prípustnosť svojho dovolania odôvodnil ustanovením § 237 písm. f/ O. s. p., t. j. tým, že postupom súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, súčasne ustanovením § 239 ods. 1 písm. a/ O. s. p., podľa ktorého je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ak odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa. Súdny exekútor žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté uznesenie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (č. l. 53 - 57).

6. K dovolaniu súdneho exekútora sa vyjadrila oprávnená písomným podaním zo dňa 29. 01. 2015 (č. l. 89), v ktorom z dôvodu vecnej správnosti uznesenia odvolacieho súdu, navrhla dovolanie v plnom rozsahu zamietnuť.

7. Vo vzťahu k dovolaniu oprávnenej Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací [§ 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.“)], po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu pôvodne zastúpená v súlade s ustanovením § 429 ods. 1 C. s. p., t. č. konajúca zamestnancom v súlade s ustanovením § 429 ods. 2 písm. b/ C. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 C. s. p.) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie oprávnenej je potrebné odmietnuť, nakoľko smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (§ 447 písm. c/ C. s. p.).

8. Vzhľadom k tomu, že dovolanie bolo podané pred 1. júlom 2016, t. j. za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov, dovolací súd postupoval v zmysle prechodného ustanovenia § 470 ods. 1, ods. 2 veta prvá C. s. p. (podľa ktorých ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti a právne účinky úkonov, ktoré nastali v konaní pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované) a prípustnosť dovolania posudzoval podľa § 236, § 237 a § 239 O. s. p..

9. K návrhu oprávnenej na prerušenie dovolacieho konania sa najvyšší súd vyjadril vo viacerých iných skutkovo a právne obdobných právnych veciach, v ktorých tá istá oprávnená vystupovala v procesnom postavení dovolateľky (viď napr. rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3Oboer/174/2013, sp. zn. 3Oboer/58/2013, sp. zn. 3Oboer/148/2013, sp. zn. 6Cdo/323/2012 a sp. zn. 4Cdo/283/2012), na ktoré najvyšší súd v podrobnostiach poukazuje s tým, že s právnymi závermi v nich vyjadrenými sa stotožňuje aj v preskúmvanej veci, pre účely ktorej opakuje, že Súdny dvor Európskej únie má právomoc vydať rozhodnutie o prejudiciálnych otázkach, ktoré sa týkajú: a/ výkladu zmlúv; b/ platnosti a výkladu aktov inštitúcií, orgánov alebo úradov alebo agentúr Európskej únie. Pokiaľ ale procesný postup súdov vo veci, v ktorej sa navrhuje prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. c/ C. s. p., má podklad v aplikácii vnútroštátneho práva, nie je žiadny dôvod pre prerušenie konania. Z určujúceho hľadiska zo strany súdov nižších inštancií išlo o aplikáciu a interpretáciu vnútroštátnych právnych predpisov, vzhľadom na ktorú skutočnosť dovolací súd návrh na prerušenie dovolacieho konania ako nedôvodný zamietol (výrok I.).

10. Vo vzťahu k odmietnutiu dovolania oprávnenej najvyšší súd na odôvodnenie svojho záveru v zmysle § 451 ods. 3 C. s. p. stručne uvádza, že v danom prípade ide o obdobnú vec, ktorá už bola aspoň v piatich prípadoch predmetom konania pred dovolacím súdom na základe skoršieho dovolania podaného tou istou dovolateľkou, pričom v týchto konaniach bola podrobne riešená aj otázka prípustnosti a dôvodnosti jej dovolania. Ako príklad dovolací súd uvádza konania vedené na najvyššom súde pod sp. zn. 3Cdo/349/2012, sp. zn. 3Cdo/409/2012, sp. zn. 6Cdo/299/2012, sp. zn. 4Oboer/169/2013, sp. zn. 4Oboer/127/2013, 4OboE/21/2013, sp. zn. 4Oboer/48/2013, 4OboE/30/2014, sp. zn. 4Oboer/175/2013, 4OboE/41/2013, sp. zn. 4Oboer/191/2013, 4OboE/49/2013, sp. zn. 4Oboer/258/2013, 4OboE/77/2013, sp. zn. 4Oboer/335/2013, 4OboE/121/2013, sp. zn. 4Oboer/194/2014, 4OboE/112/2014. Dovolací súd sa s odôvodneniami rozhodnutí, ktoré boli vydané v týchto konaniach (ako aj v ďalších konaniach iných senátov obchodnoprávneho, aj občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu, týkajúcich sa skutkovo a právne obdobných právnych vecí, v ktorých tá istá oprávnená vystupovala v procesnom postavení dovolateľky), v celom rozsahu stotožňuje a poukazuje na ne. V zmysle § 452 ods. 1 C. s. p. už ďalšie dôvody neuvádza.

11. So zreteľom na vyššie uvedené dovolací súd dovolanie oprávnenej smerujúce proti uzneseniu odvolacieho súdu podľa § 447 písm. c/ C. s. p. ako procesne neprípustné odmietol bez toho, aby sa zaoberal dôvodnosťou dovolania (výrok II.).

12. Najvyšší súd nezistil ani splnenie predpokladov na odloženie vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia v zmysle § 444 ods. 1 C. s. p. a v súlade s ustálenou praxou dovolacieho súdu o tom nevydal samostatné rozhodnutie.

13. Dovolací súd sa následne zaoberal dovolaním súdneho exekútora, ktoré bolo, rovnako ako dovolanie oprávnenej, podané pred 1. júlom 2016, t. j. za účinnosti O. s. p.. Dovolací súd preto podmienky jeho prípustnosti posudzoval opäť podľa právneho stavu existujúceho v čase podania dovolania, teda podľa príslušných ustanovení O. s. p., skúmajúc najskôr, či mimoriadny opravný prostriedok súdneho exekútora smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

14. V posudzovanej veci je dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu. V ustanoveniach § 239 ods. 1 a 2 O. s. p. sú (boli) uvedené rozhodnutia odvolacieho súdu vydané v procesnej forme uznesenia, proti ktorým je dovolanie prípustné. Je (bolo) tomu tak v prípade, ak je dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu, ktorým bolo zmenené uznesenie súdu prvého stupňa (§ 239 ods. 1 písm. a/ O. s. p.) alebo ak dovolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev (§ 109 ods. 1 písm. c/) na zaujatie stanoviska s tým, že dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na

prerušení konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ (§ 239 ods. 1 písm. b/ O. s. p.). Podľa § 239 ods. 2 O. s. p. je (bolo) dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu (§ 239 ods. 2 písm. a/ O. s. p.), alebo ak ide o uznesenie o priznaní (nepriznaní) účinkov cudziemu rozhodnutiu na území Slovenskej republiky (§ 239 ods. 2 písm. b/ O. s. p.). Ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, poriadkovej pokute, o znalcovskom, tlmočnom, o odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákonom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením (§ 239 ods. 3 O. s. p.).

15. Dovoláním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu znaky vyššie uvedených rozhodnutí nemá. V predmetnej veci Krajský súd v Prešove ako súd odvolací uznesenie súdu prvého stupňa nezmenil, ale ho potvrdil, avšak vo výrokovej časti svojho rozhodnutia prípustnosť dovolania nevyslovil. Rovnako nejde o žiadny z ďalších prípadov uvedených v § 239 ods. 1, 2 O. s. p., umožňujúcich podanie dovolania proti uzneseniu odvolacieho súdu, vzhľadom na ktorú skutočnosť je nepochybné, že dovolanie súdneho exekútora v zmysle § 239 O. s. p. prípustné nie je.

16. S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O. s. p. ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnúť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 ods. 1 O. s. p. (či už to účastník konania namieta alebo nie), najvyšší súd sa neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti uzneseniu podľa § 239 O. s. p., ale skúmal tiež, či v konaní odvolacieho súdu nedošlo k procesnej vade konania v zmysle § 237 O. s. p.. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia majúcej za následok tzv. zmätočnosť rozhodnutia. Pri existencii uvedených väd možno totiž dovoláním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, v ktorých je inak dovolanie z hľadiska § 239 O. s. p. vylúčené. Pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 O. s. p. pritom nie je významný predmet konania ani subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že k vade vymenovanej v tomto ustanovení došlo, ale rozhodujúcim je zistenie, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

17. Súdny exekútor procesné vady uvedené v § 237 písm. a/ až e/ a g/ O. s. p. nenamietal a keďže vady tejto povahy v dovolacom konaní ani nevyšli najavo, zameral sa odvolací súd na vadu konania podľa § 237 písm. f/ O. s. p., namietanú dovolateľom. V zmysle tohto ustanovenia je dovolanie prípustné, ak sa účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom. Pojem „odňatie možnosti konať pred súdom“ zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení nedefinuje ani nešpecifikuje. Pod odňatím možnosti konať pred súdom je preto potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký vadný postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi znemožnila realizácia tých jeho procesných práv, ktoré sú mu Občianskym súdnym poriadkom priznané za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv a oprávnených záujmov. O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O. s. p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva.

18. Dovolateľ existenciu tvrdenej procesnej vady konania uvedenej v § 237 písm. f/ O. s. p. nevyvodzuje zo skutočnosti, že by súdy porušili ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku upravujúce postup súdu v konaní, alebo že nezachovali zákonom stanovenú procedúru pojednania veci, resp. že mu znemožnili urobiť niektorý procesný úkon, príp. nerozhodli o jeho procesnom návrhu. Podstatou námietok dovolateľa (súdneho exekútora) je jeho

tvrdenie o nesprávnom právnom posúdení priznania, resp. nepriznania odmeny za zriadenie exekučného záložného práva, namietajúc, že súd prvého stupňa nerešpektoval právnu úpravu a rozhodol v rozpore s ust. § 4 ods. 1 vyhlášky č. 288/1995 Z. z. o odmenách a náhradách súdnych exekútorov v znení neskorších predpisov.

19. Obsahom právneho posúdenia veci je činnosť súdu, v rámci ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávne právne posúdenie veci ide vtedy, ak súd nepoužil náležitý právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

20. Ustanovenie § 237 písm. f/ O. s. p. upravujúce procesnú vadu konania, však dáva odňatie možnosti konať pred súdom výslovne do súvisu iba s faktickou procesnou činnosťou súdu a nie s jeho právnym hodnotením. Právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov je síce relevantný dovolací dôvod, ktorým možno odôvodniť procesne prípustné dovolanie (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.), ale nie je procesnou vadou konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p., nemá za následok tzv. zmätočnosť konania a nezakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 O. s. p..

21. Po oboznámení sa s písomným odôvodnením prvostupňového uznesenia v spojení s dovolaním napadnutým uznesením odvolacieho súdu, dovolací súd pre úplnosť dodáva, že tieto spĺňajú náležitosti odôvodnenia súdneho rozhodnutia vyžadované ustanovením §-u 157 ods. 2 O. s. p. (uplatňované aj v odvolacom konaní podľa § 211 ods. 2 O. s. p.), čím spĺňajú aj kritériá preskúmateľnosti súdneho rozhodnutia (v súčasnosti vid ust. § 220 ods. 2 C. s. p.).

22. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti dovolací súd uzatvára, že v preskúmvanej veci dovolanie súdneho exekútora proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je podľa § 239 O. s. p. prípustné a vada uvedená v § 237 písm. f/ O. s. p. (ani žiadna iná procesná vada v zmysle citovaného ustanovenia) zistená nebola, najvyšší súd preto dovolanie súdneho exekútora ako neprípustné odmietol podľa ustanovenia § 447 písm. c/ C. s. p. a to bez toho, že by sa zaoberal otázkou vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (výrok II.).

23. O trovách dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa § 453 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 255 ods. 1 C. s. p. vo výrokoch III. a IV. a povinnému, ktorý bol v dovolacom konaní úspešný (vo vzťahu k dovolaniu oprávneného), nepriznal náhradu trov konania, keďže mu v dovolacom konaní žiadne trovy nevznikli. Oprávnená bola úspešným účastníkom vo vzťahu k dovolaniu súdneho exekútora, pričom trovy na jej strane mohli vzniknúť podaním písomného vyjadrenia voči dovolaniu súdneho exekútora (č. I. 89). O výške náhrady trov konania oprávnenej rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

24. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 veta druhá C. s. p. a § 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. 05. 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.